

Het schrijven van *Isis Ontsluierd*

– H.P. Blavatsky

Ik ben me sterk bewust van het feit dat *Isis* verre van een zo volledig werk is als wanneer het met hetzelfde gereedschap geschreven was door een betere geleerde; en dat het symmetrie ontbeert, als een literair product, en misschien hier en daar wat accuratesse.

Maar ik heb hiervoor wel een excuus. Het was mijn eerste boek; het werd geschreven in een taal die mij vreemd was, waarin ik niet gewend was te schrijven; de taal was nog vreemder voor bepaalde Aziatische filosofen die mij behulpzaam waren. Tenslotte was kolonel Olcott, die het manuscript corrigeerde en van begin tot einde met mij samenwerkte, toen, in de jaren 1875 en 1876, bijna geheel onkundig van de Arische Filosofie. Dientengevolge was hij niet in staat de fouten die ik zo gemakkelijk kon maken als ik mijn gedachten in het Engels formuleerde, te ontdekken en te verbeteren.

Uit: *The Light Bearer*,
lente 1999

Ondanks dit alles vind ik dat de kritiek van 'R.R.' onterecht is. Ook al vergiste ik mij door te weinig onderscheid te maken tussen een Onpersoonlijke God, of Parabrahm en een Persoonlijke God, ik ben nauwelijks zo ver gegaan dat ik de een helemaal met de ander verwarde. De pagina's (Deel II, 116-117 en 153, en voorwoord p. 2) waar hij naar verwijst, geven niet mijn eigen doctrine weer maar de ideeën van anderen. De eerste twee zijn aanhalingen van Manu en laten zien wat een hoog opgeleide Brahmaan en een Boeddhist zouden kunnen beantwoorden of de bevestiging van professor Max Muller dat Moksha en Nirvana vernietiging betekenen; terwijl het derde (Deel II, p.153) een verdediging is en een uitleg van de innerlijke betekenis van de Bijbel, zoals van het standpunt van een christelijk mysticus. Natuurlijk zou dit lijken op Vishishtadvaitisme, dat net als het Christendom, persoonlijke attributen toeschrijft aan het Universele Principe. Wat betreft de verwijzing naar het Voorwoord, lijkt het alsof zelfs wanneer het gelezen wordt in de zin van dode letter, van deze alinea alleen gezegd kan worden dat het mijn persoonlijke mening weergeeft en niet de Esoteri-

sche Doctrine. Daar ik al jong een scepticus was, had ik via de Meesters de volledige verzekering gevraagd en gekregen van het bestaan van een principe (niet Persoonlijke God) – ‘een grenzeloze en onpeilbare oceaan’ waarvan mijn ziel een druppel was. Net als de Adwaiti's maakte ik geen onderscheid tussen mijn Zevende Principe en de Universele Geest, of Parabrahm; noch geloofde of geloof ik in een individuele, afgescheiden geest in mij, als iets dat apart staat van het geheel. Kijk eens, als bewijs, naar mijn opmerking over de almacht van de onsterfelijke geest van de mens, die een logische absurditeit zou zijn t.o.v. enige theorie van egoïstische afscheiding. Mijn fout was dat ik door het hele werk heen de woorden Parabrahm en God willekeurig gebruikte om hetzelfde idee uit te drukken: toch zeker een klein foutje, als men weet dat de Engelse taal zo arm is dat ik zelfs op dit moment het Sanskriet woord gebruik om het ene en het Engelse woord om het andere idee uit te drukken! Of het nu orthodox Adwaita is of niet, als occultist houd ik vol op gezag van de Geheime Leer, dat, ook al is de geest van de mens volledig opgegaan in Parabrahm, en al is hij niet per se individueel, hij toch zijn uitgesproken individualiteit houdt in Paranirvana, dank zij de accumulatie erin van de aggregaten of *skandha's* die overgebleven zijn na elke dood, van de hoogste faculteiten van het *Manas*. De meest spirituele – d.w.z. de hoogste en goddelijkste aspiraties van elke persoonlijkheid, volgen *Boeddhi* en het Zevende Principe naar Devachan (*Swarga*) na de dood van elke persoonlijkheid langs de lijn van wedergeboorten, en worden deel van de *Monade*. De persoonlijkheid verbleekt en verdwijnt voor het plaatsvinden van de evolutie van de nieuwe persoonlijkheid (wedergeboorte) uit Devachan: maar de individualiteit van de

geestziel wordt bewaard tot het einde van de grote kringloop (*Maha-Manvantara*) wanneer ieder Ego ingaat tot Paranirvana, of opgenomen wordt in Parabrahm. Voor ons talpatische, of molachtige begrip gaat de menselijke geest dan verloren in de Ene Geest, zoals de druppel water die in zee valt niet meer op te sporen en terug te vinden valt. Maar *de facto* is dit niet zo in de wereld van immateriële gedachten. Dit laatste staat in relatie tot de menselijke, dynamische gedachte zoals, zeg maar, de visuele kracht door de sterkst denkbare microscoop zou staan tot het zicht van een halfblinde man: en toch is zelfs dit een volstrekt ontoereikende vergelijking – het verschil is ‘niet uit te drukken in termen van voetponden (arbeidseenheden)’. Dat dergelijke Parabrahmische en Paranirvanische ‘geesten’, of eenheden, goddelijke (en geen menselijke) individualiteiten hebben en deze moeten behouden, is te zien aan het feit dat, hoe lang de ‘nacht van Brahma’ of zelfs het Universele Pralaya (niet het lokale Pralaya dat zijn weerslag heeft op een groep werelden) ook mag duren, dezelfde individuele Monade toch, als deze (‘nacht van Brahma’) eindigt, zijn majesteitelijke pad van evolutie herneemt. Dit gebeurt echter op een hoger, honderdvoudig geperfectioneerd en zuiverder keten van aardbollen dan voorheen, en brengt met zich mee de hele essentie van samengestelde spiritualiteit vanuit zijn voorafgaande talloze wedergeboorten. U moet zich bedenken dat spiraalevolutie tweevoudig is, en dat het pad van spiritualiteit wentelt, als een kurketrekker, binnenin en rond fysieke, semifysieke en suprafysieke evolutie. Maar ik word verleid tot details die het beste kunnen blijven liggen tot de volledige aandacht die zij verdienen in mijn aanstaande boek, *De Geheime Leer*.

Vertaling: A.M.I.